

A photograph of several special forces soldiers in full tactical gear, including helmets with night vision and communication equipment, and balaclavas. They are holding assault rifles and are positioned in what appears to be the interior of a vehicle or a confined space. The lighting is somewhat dim, highlighting the textures of their gear and the metallic surfaces of the weapons.

DITARI I NJË SPIUNI RUSO-AMERIKAN

By Azeezah Awal

DITARI I NJË SPIUNI RUSO-AMERIKAN

By Azeezah Awal

Translator: Blerina Mecule

1

PARATHËNIE

Kam kaluar këtu pjesën më të madhe të jetës në arrati.

Kurrë nuk kam pasur një ditë të qetë, kurrë nuk kam pasur luksin për të zbukuruar një shtëpi për ta jetuar, sepse nga mosha njëzet e tre vjeç, nuk kam qëndruar kurrë në të njëjtin vend për më shumë se dy ose tre javë. Unë nuk mund të kisha një makinë për një kohë të gjatë. Ishte një rrezik i madh pasi makina ime do të gjurmohej, ndiqej dhe shënjestrohej. Në jetën time mungonte gëzimi i një dasme dhe ceremonia e kryer me nxitim të cilën më në fund arrita ta rregulloj, u dëmtua nga sulmi më vdekjeprurës i zjarrit me armë.

Kurrë nuk kam shijuar kënaqësinë të mbaj në krah fëmijën tim, kurrë nuk kam shijuar perëndimin e diellit pa u shqetësuar për një vrasës që pret të më qëllojë nga horizonti në venim, kurrë nuk mund të shtrihesha në një plazh privat për të marrë rreze dielli pa u shqetësuar se një dron do të më godiste e vriste jo vetëm mua, por edhe ata rreth meje në një çast. Kurrë nuk i kam mbajtur perdet e hapura për dritën e diellit dhe kurrë nuk e kam njohur ndjesinë e të ecurit në rrugë pa pasur nevojë ta fsheh fytyrën dhe identitetin tim.

Kurrë nuk e kam pasur privilegjin të ha në një restorant të këndshëm pa më qëlluar që porosia ime e ushqimit të ishte e droguar ose e spërkatur me agjentë nervorë nga kamerierë dhe kuzhinierë të paguar. Nuk mund të përdorja kurrë një banjë publike pa u trembur nga personi që hynte në banjë pas meje. E së fundi, unë kurrë nuk mund t'i besoja askujt me të cilin kam folur pa menduar se ata janë

paguar për të më dëmtuar mua ose janë punësuar si njerëz të dërguar për të më vrarë.

Përpjekjet në jetën time ishin bërë aq të zakonshme sa që unë kisha pushuar së qeni i frikësuar prej tyre. Po bëhej mjaft e rëndë të gjeje një vrasës të fshehur në çdo cep. Qoftë duke u nisur nga një metro, qoftë duke rezervuar një motel, dikush do të më ndiqte nga pas dhe do të përpiquej të më fuste një bajonetë në të brendshmet e mia. Nuk mund të qëndroja më pranë dritareve pa gjetur një plumb që më fshikullonte. Njeriu, të cilin unë e kisha konsideruar si një figurë atërore, i cili punësoi këta vrasës për të më marrë jetën, ishte i pamëshirshëm.

Ajo që ai fitoi duke më vrarë mua ishte një mister.

2

Më lanë të jetoja jetën time pas vdekjes së prindërve të mi. Rritur pa dashuri në një jetimore, e kalova adoleshencën time në mes të një peizazhi me dëborë në Siberi. Zbrazëtia e madhe ishte një skenë shtypëse, e mbushur me gabime, braktisje dhe tragjedi. Ndjeva sikur isha në skaj të botës dhe mbijetova çdo ditë duke rijetuar kujtimet e dashurisë që kisha humbur. Por edhe ato kujtime duheshin shtypur.

Kujtimi i fytyrës së bukur të nënës sime dhe buzëqeshjet e këndshme do të më pushtonin mendjen, duke e konsumuar zemrën time me pikëllim. E dija që s'kishte njeri që të kujdesej për mua. Pra, mbrojtja e vetes time ishte bërë natyra ime e dytë. Por këtë herë, u ndjeva ndryshe. Ndjenja e tradhtisë ishte aq e mprehtë, sa mund ta dëgjoja duke bërë titur në kokën time. Njeriu të cilit i besoja dhe që konsideronte atë që mund të ishte më afër figurës së një babai, më kishte shtypur me autobus.

Unë isha një hije e domosdoshme në botën e tij dhe pasi kisha ofruar dobinë time, nuk kishte asnjë arsye për mua për të jetuar. Ai donte që unë të largohesha nga jeta e tij, donte që unë të zhdukesh nga jeta e vajzës së tij dhe më në fund ai donte që unë të vuaja për marrjen e mbretërisë së tij të vogël.

Pa marrë parasysh se sa e tmerrshme ishte sjellja e tij ndaj meje tani, nuk mund të mos kujtoja dashamirësinë e tij të kaluar ndaj meje. Si mund të harroj mënyrën altruiste me të cilën ai ofroi të më shpëtonte nga dinastia më e frikshme ku unë kisha qenë pjesë? Ai më ofroi një mënyrë për të dalë nga vdekja, në një kohë kur unë isha i sigurt se nuk kishte shpresë për shpëtim.

3

Tetor 1975

Pasi nëna ime vdiq dhe njerku im u arrestua për vrasjen e saj, gjykata më dha vetëm një zgjidhje: një ekzistencë të zbehtë në një jetimore angleze. Për fat të keq ose fatkeqësisht më u hoqën nga jetimorja shtetërore në Londër dhe më dërguan në Moskë, vendlindja e familjes së babait tim. Ata më strehuan për pak kohë nën çatinë e tyre derisa mirëqenia ime ishte bërë shumë e pavolitshme për ta. Gjyshi im pohoi se unë nuk isha nga gjaku i tij dhe ata ndryshuan mbiemrin tim.

Pa shumë zhurmë, u dërgova në një shtëpi private fëmijësh në Siberinë lindore, mijëra kilometra larg vendit ku kam lindur. Unë nuk kisha pasaportën time apo ndonjë dokument tjetër me vete, sepse ato dokumente m'u sekuestruan. Nuk mund ta duroja mërzitjen që shkaktoi strehimi shtetëror dhe deri sa arrita vitet e adoleshencës, kisha bashkëpunuar me një grup djemsh të rinj dhe fillova të kërkoj një jetesë alternative. Kur arrita në BRSS, kishte një deficit të ushqimit dhe nevojave themelore në disa lokale, por sistemi i strehimit për të varfërit ishte shumë i avancuar. Shteti kujdesej për fëmijët e vet dhe fëmijët që nuk kishin kujdestarë ose të afërm për t'u kujdesur për ta, viheshin nën kujdesin e autoriteteve shtetërore, të cilat megjithëse përpiqeshin të ruanin standardin më të lartë të higjienës dhe të siguronin ushqim dhe veshje të përshtatshme, ishin indiferent ndaj gjendjes mendore të trazuar të jetimit. Kisha gjithnjë e më shumë mall për shtëpinë dhe dëshiroja një jetë utopike në të cilën prindërit e mi do të më mbështesnin me rehati dhe dashuri. Shtëpia e fëmijëve ishte vendi i vetëm që kisha njohur në Rusi dhe unë gradualisht u lodha nga mënyra monotone e jetesës në ato

shtëpi me tulla të thjeshta, ku dashuria mungonte në masë të madhe nga jeta e përditshme dhe disiplina ishte një pjesë e pandashme e sistemit arsimor që po ndiqja. Megjithatë, thellë në mendjen time, kisha ende shpresë; një besim të fortë se do të udhëtoja rreth këtij kombi të gjerë dhe do të vizitoja qytetet dhe vendbanimet që po rriteshin afër dhe larg, nga stepat e Kazakistanit në zonat industriale të Uraleve dhe përtej Rrethit Arktik.

Sidoqoftë periudha ime e shkurtër e jetesës tolerante mbaroi shpejt kur u transferova në një jetimore private, e cila kontrollohej dhe zotërohej nga disa njerëz privatë. Nuk kishte bord rregullator shtetëror për të siguruar që fëmijët të merrnin ushqim dhe trajtim të mjaftueshëm dhe unë ngadalë pashë se si gjendja e jetesës gradualisht po bëhej gjithnjë e më e mjerueshme, jo vetëm për veten time por edhe për bashkëmoshatarët e mi fatkeq. Nuk e di se si i mbijetova çdo dimri në shtëpinë private të fëmijëve. Dëbora dhe breshëri godisnin dërrasat e lira të banesave tona dhe shiu i akullt depërtonte brenda, duke lagur batanijet me fije të holla që ishin të infektuara me buburreca dhe pleshta. Ky ishte një ndryshim i madh nga strehimi im i mëparshëm shtetëror, ku shtëpia e fëmijëve ishte e izoluar me shtresa të trasha betoni dhe guri e ishte e mbyshur me ideologjinë për të siguruar që fëmijët të cilët banonin aty nuk do t'i dorëzoheshin vdekjes ose sëmundjeve. Për fat të keq, nuk mund të thuhej e 4

njëta gjë për institucionin privat në të cilin ndodhesha dhe atyre që merreshin me mirëqenien time u interesonte pak nëse fëmijët ishin të sëmurë apo jo.

Gjatë dimrit, nuk kishim rehatinë e ngrohtësisë kapluese të një oxhaku.

Rraskapitja na bënte të flinim periodikisht gjatë natës, duke injoruar përnjëherësh urinë që gëlonte në stomakun tonë. Mbaj mend që flija me këpucët veshur, duke u përpjekur të mbaja larg të ftohtin, por këmbët e fryra më kruheshin jashtëmase.

Koha ditore solli pak lehtësim për trupat tanë të rraskapitur. Kafshimet e tepërta nga morrat dhe insektet e bënin dyfish të vështirë shëtitjet drejt shtëpisë. Shumica e jetimëve vuanin nga skamja dhe verdhëzia. Zemra më dhimbsej veçanërisht për vuajtjet e fëmijëve me aftësi të kufizuara që ishin strehuar së bashku me ne. Dy të tretat e fëmijëve vuanin nga një lloj paaftësie dhe më vonë mësova se nuk ishte rastësi që të gjithë përfunduan në një shtëpi shtetërore. Disa nuk ishin jetimë. Prindërit e tyre jetonin në zonat e varfra të qyteteve të vjetra dhe kishin braktisur fëmijët e tyre menjëherë pas lindjes kur u vunë re deformime të dukshme nga infermieret ose mamia.

Edukimi na u ofrua pavarësisht kushteve të shtrënguara të jetesës dhe ndërsa unë e mirëprita mundësinë për të mësuar se si të lexojmë dhe shkruajmë rusisht, doli se ishte jashtëzakonisht e vështirë. Në Londër, unë kisha mësuar vetëm alfabetin anglez dhe në shtëpinë e fëmijëve, të gjithë të tjerët dinin të lexonin dhe të shkruanin fjalë cirilike. Pasi instruktorët më dhanë 2s disa herë, unë punova më shumë për të zotëruar gjuhën dhe shpejt u bëra i rrjedhshëm në rusisht, sepse nuk doja të merrja një notë që ishte ekuivalente me një "F".

Nuk e di nëse ishte për shkak të stigmës sociale apo mungesës së ndërgjegjësimit që i bëri prindërit e tyre t'i braktisnin ata në një fshat të largët në Siberi, por do të ndjeja keqardhje veçanërisht për fëmijët me Sindromën Down.

Adoleshentët me afeksion të zjarrtë në një farë mënyre arritën të na komunikonin se ishin gjithmonë të uritur. Një mbrëmje, në mes të dimrit, vendosa t'i ndihmoja. Mblodha disa djem nga jetimoret dhe vendosa të punoja jashtë. Isha pothuajse trembëdhjetë vjeç dhe bashkëmoshatarët e mi ishin pak më të mëdhenj. Ne ramë dakord se duhej bërë diçka në lidhje me mungesën e ushqimit kështu që vendosëm të shkonim në tregjet aty pranë.

Vendqëndrimi ishte më se i padobishëm. Dyqanxhinjtë na larguan nga tregjet e peshkut kur vunë re se nuk kishim para. U trimërova nga bubullimat e mbrëmjes dhe injorova erën e mprehtë të akullt që

më preu në trup si një brisk ndërsa kthehesha në jetimoren e kristaltë, fytyra më rridhte nga lotët e zemëruar.

Hodha shikimin drejt djemve. Edhe ata kishin derdhur lotë. Vura re fytyrat e tyre të fryra që shkëlqenin nga zemërimi i nxehtë dhe zhgënjimi.

Herën tjetër, vendosa të dal vetëm dhe të kërkoj ushqim për shokët e mi të rinj. Fillova herët të nesërmen. Marshova në borën e thellë deri te beli për kilometra të tëra, duke u ngjitur fort mbi kodrat me baltë që kishin ngrirë në mugëtira të errëta shkëmbore. Dy herë doja të kthehesha në ngrohtësinë e kasolles, por fytyrat e zellshme të shokëve të mi më pak të avantazhuar më detyruan të vazhdoja. E dija që duhet të kthehesha me *një* lloj furnizimi për ata fëmijë të pafuqishëm.

Kërkova me orë të tëra. Nuk kishte asgjë në këtë anë të qytetit. Mu desh të shkoja në skajin tjetër të fshatit. Duke thithur thellë, mblodha pallton time të 5

hollë rreth trupit sa më fort të ishte e mundur dhe frenova erën e akullt, kalova lumin e ngushtë dhe të ngrirë. Këmbët e mia të akullta dhembnin rëndë, duke bërë që sytë e mi të mbusheshin me lotë dhimbje. Era e ftohtë dhe e thatë nuk ma lejonte luksin të qaja. Lotët më ngrinë para se të derdheshin mbi faqet e mia.

Unë isha i uritur dhe u bëra i etur nga sforcimet, kështu që mblodha një grusht borë dhe e hëngra ndërsa ecja. Disa linja të tregjeve të ngrira të peshkut ishin shpërndarë nëpër një rrugë kryesore. U enda përreth zonës për një kohë të gjatë, duke mbledhur çfarëdo lloj peshku që binte në dëborë. Prisja që erërat e papritura të frynin larg peshkut të tharë nga linjat e ekranit të pjesës së përparme të tregut. Përpyekjet e mia u shpërblyen dhe arrita të fus një grusht peshk të ngrirë brenda xhaketës sime. Por qielli ishte duke u errësuar dhe ajri i ftohtë kërcënoi të ngrijë kafkën time; mezi mendoja. Duke u dridhur nga të ftohtit dhe rraskapitja, u ktheva përmes peizazhit të zymtë, duke shtrënguar copat e pakta të bukës dhe peshkut të tharë që arrita të mbledh nga dyqanet e ndryshme.

Kur u ktheva në shtëpinë e fëmijëve, bashkëmoshatarët e mi u grumbulluan rreth meje, duke marrë çfarëdo ushqimi të vogël që mund t'u jepja.

eKjo nuk ishte e mjaftueshme për të gjithë ne, por disi, ne të gjithë e ndamë atë me lumturi. Atë mbrëmje, u ndjeva si në shtëpi për herë të parë. Pavarësisht se kam lindur dhe jam rritur në Londër, e kam parë veten si një djalë rus të vërtetë.

Këta fëmijë ishin shokët e mi, vëllezërit e mi. Me habinë e papritur, kuptova se i doja si familjen time. Vuajtjet nuk u lehtësuan brenda natës, por unë u përpoqa të mos ndikohesha prej tyre. I ftohti ishte ende një armik i frikshëm. Ngrirja në këmbët e mia u nxeh dhe mësova të jetoj me plagët e mbushura me qelb.

Nga mesi i tetorit filluam të vërejmë se rrobat tona po bëheshin të mykura nga të ftohtit. Disa nga fëmijët kishin thithka, por pjesa tjetër e trimëroi dimrin siberian me duar të zhveshura. Gishtat tanë të ngrirë do të plasaritëshin nga i ftohti i acartë, por vështirë se ankohej njeri. Unë mund të ndjeja dashurinë e fuqishme në mesin e fëmijëve... duke forcuar vendosmërinë tonë për të mbijetuar. Për muaj me radhë vazhdova të mblihdhja ushqime për fëmijët në jetimore. Arritëm të gjenim peshq të mëdhenj dhe t'i tregtonim me pronarët e dyqaneve. Herë pas here, ne i përdornim paratë për të blerë ushqime të shijshme lokale të tilla si peshk dhe patate të ngrira me feta të gjata.

Ndërkohë, u përqendrova gjithnjë e më shumë në arsimimin tim.

Instruktorët në shtëpinë private të fëmijëve na inkurajuan të mësonim artin e gjuhës dhe shpejti, më mësuam se si të shkruaja bukur. Ishte një proces i mundimshëm, sepse për të siguruar që shkruanim bukur, stilolapsat ishin inekzistentë, dhe fëmijët ishin të detyruar të shkruanin me pendë, por unë shkëlqoja brenda me krenari pasi kisha siguruar disa 4 dhe 5 në orët e mia mësimore. Ato nota ishin ekuivalente me A dhe B në shkollat angleze.

Ditëlindja ime e pesëmbëdhjetë ishte në mes të dimrit, por shokët e mi rusë e festuan ditën me shumë zhurmë dhe në një farë mënyre arritën të më jepnin një pallto të re prej gëzofi. Kjo ishte pjesa e parë e veshjeve që zotëroja në vitet që nuk ishte e infektuar me pleshta ose insekte. Isha i përvuilur dhe mirënjohës.

Rroba e re ishte më shumë se një shpëtimtar i thjeshtë në dimër. E veshja për të udhëtuar më larg në fshatra dhe qytete. Në qendër të qytetit, u njoha me 6

fëmijë të tjerë që jetonin në rrugë. Më bënë përshtypje aftësitë dhe idetë e tyre.

Së shpejti, e gjeta veten duke u bashkuar me ta në ekskursionet e tyre të natës.

Vetëm se, jo të gjitha aktivitetet e tyre ishin rreptësisht të padëmshme.

Ekskursionet vinin njëri pas tjetrit derisa e gjeta veten të përfshirë në një grabitje të shëmtuar. Nuk isha në dijeni se shokët e mi kishin ndërmend të grabisnin një bankë, por kur zbulova qëllimet e tyre, ishte shumë vonë për t'u tërhequr. Me frikë pohoj se ishte e vërtetë se ndodhi një shkëmbim zjarri me policinë, dhe ndërsa shokët e mi u arratisën, unë qëndrova prapa për të kontrolluar nëse menaxheri i bankës që u qëllua ishte ende gjallë. Kjo ishte një marrëzi. Vonesa ime bëri që policia të më gjente pranë armës së kimit dhe një kufome.

Nuk u desh shumë kohë që një gjykatë ruse të më dënonte në dhomën e ekzekutimit. Kur gjykatësi dha vendimin e tij, unë nuk mund ta kontrolloja veten.

Histerik nga frika dhe zemërimi, luftuan për t'u arratisur nga dhoma, por rojet më kapën nga krahët, më mbërthyen në stolat prej druri. Këmbët më rridhnin në të gjithë stolin, i bërtita dhe ulërita gjyqtarit, duke e akuzuar se kishte gënjyer lidhur me mua. Shpërthimi im nuk i

bëri përshtypje stafit dhe unë u tërhoqa zvarrë nga salla e gjyqit me zinxhirë.

Isha pothuajse shtatëmbëdhjetë vjeç kur ndodhi ky incident.

Pamja e pakënaqur në fytyrën e gjykatësit më kishte turbulluar që ditën e parë në gjykatë. Nëpunësi dhe spektatorët e tjerë, ose mungesa e tyre, dukeshin dyfish të dyshimtë. Sigurisht, do të ndodhte vetëm pas shumë muajsh që unë do të isha në gjendje të zbuloja se çfarë ishte ky vend në të vërtetë: një sektor i një programi klandestin që funksiononte si një gjykatë e rreme, por përdori shenja dhe cilësime të vërteta për t'iu ngjasuar sallave të gjyqit, në mënyrë që viktima e paditur, si unë, të dorëzohej ndaj kërcënimeve dhe shtrëngimit.

Kur gjykatësi nuk e ndryshoi dënimin e tij, unë menjëherë u alarmova sepse e dija se Bashkimi Sovjetik kurrë nuk i dënonte adoleshentët me vdekje.

Individët nën moshën tetëmbëdhjetë vjeç dërgoheshin në mënyrë rutinore në qendra rehabilitimi ose në rastin e krimeve të rënda, urdhëroheshin të qëndronin në një shtëpi të miturish.

Ky cilësim ishte i çuditshëm dhe i pazakontë. Në njëfarë mënyre, komiteti i dënimit me vdekje ra dakord të përdorte një përqendrim të pentotalit të natriumit për ekzekutimin. Unë bërtita deri në dhomën e ekzekutimit, duke luftuar për t'u liruar, duke qarë kot për nënën time të vdekur. Në mendjen time të re, besoja se nëna ime mund të më kishte shpëtuar nga ky rrezik. Për herë të parë në jetën time të re, u ndjeva i mbytur nga fati im, i braktisur nga familja dhe miqtë në bregun e shkretë të vdekjes, vetëm me dhimbjen dhe mjerimin që shtrihej pa fund para meje.

Klithmat e mia të dëshpërimit u mbytën nga hungërimat e ekzekutorëve që po më çonin në dhomën e dënimit. Kur ma lidhën trupin, më ra të fikët para se të zbraznin përmbajtjen e shiringës në gjak.

Kur u zgjova, isha i sigurt se isha në jetën e pëртејme. Dhoma e bardhë duhet të ketë qenë parajsë, sepse ferri nuk mund të jetë aq i ftohtë dhe i qetë. E

gjeta veten të shtrirë në një shtrat, të mbyllur brenda një dhome drejtkëndëshe pa dritare. Pastaj dëgjova bravat që kërcisnin jashtë derës dhe hyri një burrë. Ai 7

ishte me lartësi mesatare, flokë shumë bjondë dhe sy blu të shndritshëm. Ai dukej mjaft njerëzor, por qëndrimi i tij frikësues më trembi. Burri nuk tha asgjë dhe ngadalë rrëshqiti një foto të printuar në tavolinën pranë meje. Ishte një imazh ende i qëlluar i një varreze. U interesova për numrin e truallit, numërova rreshtat dhe më në fund pashë gdhendjet në gurin e kokës. Emri im ishte gdhendur në të. Data e vdekjes ishte dita kur isha ekzekutuar ose mendoja se isha ekzekutuar.

Duke folur qartë, unë shpresova të shmang çdo parashikim dyshimi ose mashtrimi, pasi këto faqe dëshmojnë për fatkeqësinë e të kaluarës sime dhe gjendjen e pashpirt të jetës sime. Kohë më parë, kisha pushuar së shpresuari.

Për vite me radhë, kam dhënë dorëheqjen nga vetja për shkak të ankthit të përhershëm në vite. Unë nuk e thërras më Perëndinë dhe nuk pres të më jap pushimin. Mjerimet që kisha përjetuar që nga dita që kam lindur më kishin bërë pjesërisht indiferent ndaj përcmimit dhe lavdërimit dhe në dëshpërimin tim të pashqetësuar, unë zotëroj vetëm kujtimet e mia modeste dhe të coptuara Jam shumë i vetëdijshëm se lexuesi i sjellshëm ka të ngjarë të jetë krejtësisht i huaj për kompleksitetin e halleve të mia. Përpjekjet e mia të parëndësishme për të ngushëlluar shqetësimin e zemrës sime kishin dështuar shumë shpesh mjerisht dhe tani, ndërsa nisa udhëtimin e mundimshëm të ritregimit të përrallës sime, nuk dëshiroj të ngre një pretendim mbi simpatinë e lexuesit sepse nuk kam të drejtë, as nuk ndjej se e meritoj atë. Dëshpërimi i pamatshëm që ma prish mendjen nuk do të bëhej më i durueshëm nëse ia komunikoj ndjenjat e mia botës së shkujdesur.

Zemra ime u përshkua nga pikëllimi pikërisht në momentin kur po mendoja për jetën time. E kaluara ime ishte e pafalshme në mundimin e saj. Do të imagjinoja se po jetoja në një shoqëri shumë të polarizuar dhe në çdo hap, përballësia me pengesa. Gjakderdhja ishte pjekur në misionet aktive që kisha për të ndërmarrë dhe këtë e dija e nuk kishte vizione të papajtueshme të së ardhmes. Përpiqesha të përcaktoja se si të jetoja një jetë të ndershme pa sakrifikuar legjitimitetin bazë të ekzistencës sime. Mendja ime është shpesh e ngrirë në habi për faktin e thjeshtë se unë jam ende gjallë, pavarësisht nga ekzistenca e tmerrshme që më kishte vendosur në mënyrë më të pasigurt në një pedestal në dhimbje dhe pendesë.

Për mua, falja nuk ishte një akt ndërpersonal, por cilat ishin kufijtë e faljes në këtë shoqëri thellësisht të polarizuar në të cilën po jetoja? Nuk mund të mos pyesja veten nëse falja dhe llogaridhënia ishin të pajtueshme. Po, Riçardi më kishte tradhtuar, dhe po, ai më shkaktoi më shumë dhimbje se sa më intereson të kujtoj, por a kisha gabuar në përpjekjen për ta përkufizuar atë me manifestimet e tij më të këqija dhe a do të mbijetonte shpirti im pa falje?

Kjo është rrjedha e tregimit tim, një përrallë aq e çuditshme dhe e zyrtë, saqë edhe optimisti mendjelehtë do të tërhiqej nga habia dhe mosbesimi. Jam përballur me një mundim të tillë çdo ditë, derisa gëzimet e fëmijërisë u zhdukën nga jeta ime dhe e transformuan adoleshencën time në një shkretëtirë dëshpërimi. Lulëzimi i djalërisë u mundua nga kapja ime e pafuqishme dhe të gjitha ndjenjat e ngrohta u shuan një nga një. Nëse një frazë e tregimit tim do të ishte e pabazuar, lexuesi altruist mund ta ketë refuzuar dëshminë time si të papërfytyrueshme sepse në të vërtetë, si mund të shënohet përvoja e një njeriu të zakonshëm me episode të tilla rrëqethëse? Por jam kujdesur të vërtetoj 8

secilën fjalë, të ofroj shpjegime për secilin veprim dhe të jap përshkrime aty ku është e aplikueshme dhe me këtë, unë rifilloj historinë time, një përrallë aq e njohur nga pjesa tjetër e njerëzimit, që duhet ta përshkoj dhe ta tregoj me kujdes.

Mëshira është strehimi im...

O të lavdishëm që s'keni për të qarë kurrë-

Jeta e të cilëve është e paprekur nga shigjeta e trishtimit, Që këndojnë tingujt e lumturisë së përbashkët,

Zemra e të cilëve nuk është e varur në mjerimin e vet!

Fati i të qeshurit më ka humbur,

Sepse s'kam asgjë në jetë për të brohoritur,

Zemra ime e thyer e rrënuar nga fatkeqësia,

Ma ka bërë jetën shumë të ftohtë dhe të mërzitshme.

28 Prill

Mua m'u dha zgjedhja e ftohtë e kthimit në varrin tim, këtë herë e thënë fjalë për fjalë ose të punoja për organizatën që më kishte shpëtuar nga dhoma e vdekjes. Kjo nuk ishte me të vërtetë një zgjedhje; për të qenë të sigurtë, dukej si një ultimatum. Unë pranova t'u shërbej atyre.

Stërvitja ime filloi të nesërmen.

Në oborrin e kamufluar të Kampit, m'u prezantuan teknika të ndryshme luftimi. Mësova luftimin dorë më dorë dhe çarmatimin me armë, si dhe stilin luftarak të paautorizuar. Trajnimi i armëve zhvillohej gjithmonë me raunde të drejtpërdrejta. E ushtrova veten në maksimum dhe vazhdova të shkëlqej në shumicën e fushave.

Burri trupmadh me sy blu të akullt, i cili më parë më kishte bindur për t'u përfshirë në trajnim mbante gjithmonë një distancë prej meje, duke parë si një shqiponjë. Vihej re edhe dobësia më e vogël.

Orët e pafundme të ngritjes së peshave, ushtrimeve fizike rraskapitëse dhe ushtrimeve delikate të objektivit u bënë normë. Çdo javë, na prezantonin arte të ndryshme marciale dhe teknikat e mundjes nga e gjithë bota.

Burri me sy blu ishte trajneri im personal, një trajner i pamëshirshëm i cili punoi me mua dhe me rekrutët e tjerë në mënyrën më të tmerrshme. Emri i tij ishte Mikhail, por ai donte që ne ta thërrisnim Majkëll sepse ne po praktikonim të bëheshim të rrjedhshëm në gjuhën angleze. Asnjë ushtrim apo rutinë nuk u

mor lehtë. Nëse gulçoja ose më duhej të merrja frymë pas një periudhe stërvitjeje, ai do të më thërriste për të bërë vrapime shtesë.

Nëse do të ishe stërvitur mjaftueshëm, atëherë nuk do të kishe vështirësi të merrje frymë, thoshte Mikhaili. E urreja urdhrin e rreptë dhe shpesh, kur ishte radha ime për t'u përfshirë në një duel ose mundje me duar, në vend që të luftoja në ringun e boksit, do të përdorja vallëzimin e baletit, duke demonstruar lëvizjet që kisha mësuar nga nëna ime balerinë. Mikhailit nuk i bënin përshtypje shkeljet e mia dhe shpesh dyfishoi stërvitjen time por unë ende hezitova ta pranoja jetën e re në kamp. Më bëri të ndihem shumë i zënë në kurth.

Unë u kualifikova për t'u bërë operativ pas përfundimit të vetëm gjashtë muajve të trajnimit. Majkëlli ishte krenar për arritjen time dhe pasi mbolli një çip gjurmimi në majën e shtyllës kurrizore, ai më referoi tek drejtori i kampit, një ish-kolonel që kishte shërbyer për dekada në KGB. Koloneli më dha detyrën time të parë: të hyja në një restorant dhe të vrisja një ish-deputet të Dumës Shtetërore.

Më thanë se objektivi dyshohet se ishte i përfshirë në tregtinë e paligjshme të armëve. Në moshën nëntëmbëdhjetë vjeçare, i sapo diplomuar nga një shkollë ushtrie, kurrë nuk mendova të vija në dyshim udhëheqësit e mi. Besoja në atë që thoshte koloneli. Objektivi im ishte një njeri i keq që duhej eliminuar.

Majkëlli më zbriti përpara restorantit dhe më dorëzoi një armë, një pistoletë P-96. Ai më paralajmëroi se kjo ishte një provë. Kisha pesë minuta për të eliminuar objektivin dhe për t'u kthyer në makinë. Pas kësaj, Majkëlli do të largohej dhe unë do të isha vetëm. Ai këmbënguli se misioni i parë ishte kurdoherë një provë për të vlerësuar rekrutimin. Nëse do të isha i pasuksesshëm, atëherë ka të

ngjarë që do të më anulonin. Mësova shumë muaj më vonë se çfarë nënkuptonte termi i anuluar.

Hyra në restorantin e lartë dhe pashë objektivin tim të ulur në pjesën e pasme të hapësirës së ngrënies. Ai ishte i rrethuar nga tetë truproje. Arsyetova lidhur me opsionet e mia. Të gjuaje një njeri të paarmatosur në një vend publik ishte një detyrë e pakëndshme. Ende duhet të bëja atë që duhej bërë.

Qëndrova në distancë dhe u përpoqa të shënjestroja. Pavarësisht gjashtë muajve të trajnimit dhe kalimit të praktikave të qitjes me rezultate të larta, unë nuk isha në gjendje të qëlloja njeriun që po darkonte me kënaqësi me njerëzit e tij. Pas një minute hezitimi, mbylla sytë dhe tërhoqa këmbëzën. Sigurisht nuk shënova në shënjestër. Por ky ishte fillimi i një masakre që do të shpalosej.

Hapa sytë dhe shtypa këmbëzën, por dëgjova vetëm klikime boshe. Arma që më dha Majkëlli nuk kishte plumba.

Mora frymë në lehtësim. Nuk kisha pse të vrisja askënd.

Megjithatë, rehatia ime ishte jetëshkurtër. Në zellin tim për të kryer misionin, unë kisha neglizhuar për të vënë re darkëtarët të cilët ishin duke pëshpëritur, duke treguar për pistoletë ngritur në dorën time. Objektivi im hodhi sytë lart dhe më pa duke mbajtur armën dhe u bërtiti rojeve të trupit të tij. Ata lëvizën me shpejtësi të rrufeshme dhe nxorën automatikë nga palltot e tyre dhe filluan të qëllonin. Ngriva në çast, por pastaj filloi stërvitja ime. Rashë në tokë dhe u rrokullisa derisa gjeta mbulesën prapa barit të restorantit. Të shtënat me armë vazhduan në drejtimin tim dhe më në fund u hodha nga pas tavolinës dhe godita një nga rojet, ia mora armën dhe iu përgjigja zjarrit. Nuk më kujtohet se sa kohë më është dashur për të dalë i sigurt nga restoranti, por konfrontimi ishte shumë i përgjakshëm. Shumica e darkuesve kishin ikur nga dhoma dhe objektivi im së bashku me tetë rojet e trupit të tij kishin vdekur. Qëndroja i 10

ngjirë, shikoja i tmerruar në kasaphanë. Nuk mund ta besoja që isha përgjegjës për vdekjen e këtyre njerëzve. Ishte e vështirë të mos

shpoheshe. Pastaj dëgjova sirenat e policisë dhe e dija se duhet të ikja.

Unë u sula jashtë. Majkëlli kishte ikur. Nuk kishte asnjë mënyrë për t'u kthyer në kamp. E shkatërrova armën dhe u nisa në këmbë, duke mbërritur në kamp pesë orë më vonë. Kur hyra, pashë Majkëllin të priste në holl. Ai dukej i zhgënjyer dhe më tha se isha vonë. Detyra do të përfundonte për pesë minuta.

Deri në atë çast po mundohesha të qetësohesha në mënyrë artificiale e të kontrolloja veten, por zëri i tij më bëri të këputem. E kapa Majkëllin dhe u përpoqa ta mbysja. I bërtita atij që më tradhëtoi, që më dha një armë që nuk kishte plumba, që më bëri të vrisja të gjithë ata njerëz të pafajshëm. Majkëlli ishte më i fortë dhe më mundi. Ai tha se isha i dobët dhe nuk kisha atë që duhej për t'u bërë operativ ndërkombëtar rus. Misioni ishte një test për të parë nëse isha në gjendje të funksionoja nën presion. Me sa duket, të kthehesha gjallë në kamp do të thoshte se kisha kaluar. Shtatëdhjetë përqind e rekrutëve vdesin në detyrën e tyre të parë.

Kjo ishte e para nga shumë detyra që duhej të kryeja. Shpesh, ishte një vrasje. Herë të tjera, më udhëzuan të hyja në një magazinë dhe të mblidhja informacion. Në raste të rralla, koloneli më kërkoi të infiltrohesha në një bandë kriminale në mënyrë që të gjeja identitetin e udhëheqësit apo mbrojtësit e saj.

Ndërsa shumë nga objektivat e kampit ishin bosët e mafias dhe shpërndarësit e drogës, disa ishin politikanë të ndershëm mendimet e të cilëve nuk pajtoheshin me ato të kolonelit. Ai donte që ne të ishim makineri vrasëse të bindura që do të shfarosnim armiqtë e tij në emër të tij. Isha i pakënaqur me detyrat e mia. Nuk doja të merrja jetën e një njeriu tjetër, por urdhrat ishin të hekurt. Mosrespektimi ndëshkohej shumë rëndë. Në muajt e parë, vura re se rekrutë të rinj u zhdukën në humnerën e kampit. Më vonë më thanë se ishin anuluar.

Kushdo, performanca e të cilit ishte nën mesataren, konsiderohej i padenjë për të jetuar. Performanca ime fillestare ishte e

pakënaqshme dhe si rezultat, u dërgova në misione pa garë për gjashtë muaj me radhë. Mikhail, instruktori im personal që më kishte rekrutuar në këtë kamp, u kap nga një moment dhembshurie dhe më shoqëroi në misionin tim të parë vdekjeprurës. Ai e pa se si unë luftova për të thyer perimetrat e ndërtesave të fortifikuara që ishin me shumë gjasa vendstrehime kriminale. Pashë rekrutët e rinj, shokët e mi që ishin po aq të tmerruar sa unë, të zhdukeshin pranë meje, por nuk mund të merrnin guximin të më qëllonin me armë. Mikhail pati mëshirë për mua dhe në vend që të raportonte dështimin tim tek koloneli, ai më mbuloi dhe filloi të më shoqëronte në shumicën e atyre misioneve vetëvrasëse. Statistikisht, kishte vetëm një përqind mundësi që dikush të dilte gjallë nga ato punë, por unë mbijetova.

Ajo që më kërkohet të bëja ishte gjithnjë në kundërshtim me natyrën time.

Më urdhëruan të vrisja njerëz që nuk ishin armiqtë e mi, të shkatërroja jetët e atyre që nuk më kishin bërë asgjë të keqe. Ish-koloneli i KGB-së shpjegoi se ata ishin armiku i shtetit, por kjo ishte diçka që mendja ime e re nuk mund ta dallonte. Kur vura në dyshim urdhrat e tij, ai deklaroi se ne ishim në luftë dhe ato objektiva duhet të eliminohen. Ne morëm fotografi të shtypura të burrave ose grave që duhej të eliminoheshin në mënyrë që Bashkimi Sovjetik të ishte i sigurt nga sabotimi i tyre. Herë pas here, na porositnin të familjarizoheshim me profilin e shënjestrës. Disa ishin inxhinierë që punonin në një çentral elektrik ose në një çentral bërthamor. Një politikan në Letoni. Një pronar i një kompanie 11

farmaceutike në Ukrainë. Ata nuk dukeshin si luftëtarë që mund të dëmtonin as kolonelin dhe as tokën mëmë. Nuk doja të isha pjesë e asaj lufte anonime.

Vetëm në vitin e dytë të trajnimit, që nga fillimi i trajnimit tim, kam zbuluar nga aktivitetet e pambuluara të kolonelit, se ai nuk ishte pjesë e programeve të fshehta të inteligjencës së qeverisë sovjetike. Me sa duket kisha të drejtë.

Qeveria qendrore e kishte degraduar atë vite më parë, por kjo nuk e ndaloi ish oficerin e vendosur sovjetik të kryente operacionet e tij dramatike. Ai iu shmang kontrollit të KGB-së duke kryer pjesën më të madhe të punës së tij nga Gjermania Lindore ku kishte qenë oficer ndërlidhës në selinë e Stasi-t në Lichtenberg. Përveç kalimit të shumicës së kohës së tij në Berlinin Lindor, koloneli trajnoi rekrutët brenda gardhit me gjemba të kështjellës së tij në majë të kodrës në brigjet e lumit Spree.

E përbuza me gjithë zemër punën time. Shpesh ekzekutonte njerëz të paarmatosur. Disa herë, i lejova viktimat e mia të arratiseshin, madje edhe duke u dhënë atyre disa para për arratisje. Ku i mora ato lloj parash me vete ishte çështje tjetër. Para një misioni ose operacioni, Dustin dhe unë bashkëpunonim në planifikimin ose infiltrimin në një grup kriminal. Ne do të gjurmonim gjurmët e tyre digjitale dhe Dustin përdori aftësitë e tij të jashtëzakonshme teknike për të shfarosur një pjesë të parave të tyre të zeza të paligjshme në një llogari jashtë bregut. Së shpejti, ishin më shumë se pesë llogari të ndara që unë personalisht i menaxhova. Dustin kishte pjesën e tij të parave nga bastisjet që bëra. Nuk isha i pakënaqur me rezultatet. Punët ishin të rrezikshme. Koloneli do të dërgonte ekipe të tëra taktike për të bastisur shtabin e kriminelëve, por vetëm pak njerëz do të ktheheshin nga operacionet. Në më të shumtën e rasteve, ata do të kapeshin në mes të zjarrit të plumbave dhe do të plagoseshin ose gjymtoheshin. Plagosja e rëndë në punë ishte fatale. Koloneli nuk toleronte gabime apo dobësi. Ai do të anulonte cilindo që dështonte në tre misione të njëpasnjëshme.

Isha me fat të çuditshëm, ose i pafat që isha gjallë dhe i padëmtuar për kaq shumë kohë. Kjo do të thotë se unë nuk do të vritem nga koloneli, por gjithashtu do të thotë se unë duhet të jem ekzekutuesi i shumë njerëzve të tjerë, disa prej të cilëve mund të jenë të pafajshëm. Këto mendime më përndiqnin sa herë më dërgonin jashtë kampit. Vazhdova të sekuestroja shuma të mëdha parash dhe sende të tjera me vlerë dhe i dërgova ato në llogaritë e mia bankare në Tajlandë dhe Hollandë. Në dijeninë time, këto dy vende ishin të vetmet që kishin të dhëna bankare të pagjurmueshme. Dustin më

ndihmoi të rregulloj llogaritë në mënyrë të tillë që koloneli të mos ishte kurrë në gjendje t'i gjurmonte ato.

Nuk ishte lakmia e madhe që më shtyu të vidhja paratë nga kriminelët.

Gjithmonë kisha planifikuar dhe ëndërruar të largohesha një ditë nga kampi i kolonelit, para se të vrisja shumë njerëz, para se të humbisja plotësisht shpirtin.

E dija që duhej të blija letra të falsifikuara me cilësinë më të lartë dhe të merrja identitete të shumta false dhe madje të ndryshoja pamjen time fizike përgjithmonë. Më duheshin të holla të pagjurmueshme për këtë, dhe kampi u pagoi punonjësve të tij një pagë shumë të vogël dhe kjo gjithashtu me një kartë krediti të parapaguar. Çdo gjë që kemi blerë është monitoruar nga qendra e komandës. Çdo rekruti iu dha një apartament i mobiluar në periferi të Moskës, por unë zbulova në ditën time të parë se i gjithë apartamenti ishte i përgjuar me kamera të fshehta dhe mikrofone. Heqja e tyre do të lajmëronte kolonelin se 12

unë isha në një plan renegat kështu që kërkova ndihmën e Dustinit. Më premtoi se do të më bënte një pajisje ndërhyrëse që do t'i bllokonte mikrofonat përkohësisht sa herë ta ndizja. Ne nuk ishim kurrë të lirë. Asnjë moment. Por për ato pak minuta pajisja e bllokimit ishte aktive në dhomën time e unë mund të flisja duke ditur se askush tjetër nuk po dëgjonte.

19 Maj

Një nga detyrat që më ishte besuar ishte ajo që do ndodhte në Shtetet e Bashkuara. Ekspertët e sigurisë kibernetike në kamp më pajisën me letërnjoftime dhe identitete të rreme. M'u dha një emër amerikan dhe praktikoja të flisja anglishten amerikane dhe dialektin e ndryshëm lokal. Meqë dukesha ende relativisht i ri, më dërguan në Amerikë si maturante e shkollës së mesme tetëmbëdhjetëvjeçare. Dokumentet e mia ishin të ligjshme. Në dokument shpjegohej mungesa e kujdestarit ose prindit, i cili deklaronte se unë isha nën

kujdesin e jetimores shtetërore. Majkëlli më siguroi se sapo të zbrisja në aeroportin e Nju Jorkut, do të pritesha nga agjentë të tjerë rusë të fjetur që tashmë ishin integruar në stilin amerikan të jetesës. Ata do të më ndihmonin të integrohesha në jetën time të re.

Privatisht, u lehtësova. Të vrisje dhjetëra njerëz çdo muaj ishte e dhimbshme. Megjithëse isha i sigurt se shënjestrat e mia ishin kriminelë të dënuar dhe bosë mafiozë, ishte ende një detyrë e pakëndshme të merrja jetën e atyre që ishin të paarmatosur. Shpresoja se largimi nga Rusia do të thoshte një farë lirie për mua. Kisha pak shpresa se do isha i lirë.

Ardhja ime në Nju Jork ishte e pasigurt. Nuk kishte shumë për të bërë.

Kampi dërgoi fjalë se unë do të integrohesha dhe do të përzihesha me vendasit. Rinisa shkollën e mesme dhe bashkëveprova pa kursim me nxënës të tjerë. Ishte në një nga shëtitjet e mia nga shkolla e mesme që hasa një çift që po kalonte rrugën. Gruaja dukej në mënyrë të pashpjegueshme e njohur.

Në një inspektim më të afërt, vura re se ajo ishte ruse. Një fytyrë e njohur nga shtëpia, mendova instiktivisht dhe i ndoqa deri në largësi. Ndodhi që çifti banonte vetëm tre blloqe larg shkollës sime. Në muajt e ardhshëm, e kisha parë atë grua duke shëtitur nëpër parqet e Manhatanit, por ajo ishte e shoqëruar nga një djalë i ri rreth moshës dhjetë vjeçare. Ai ishte saktësisht madhësia ime kur nëna ime kishte vdekur një dekadë më parë. Isha i hutuar por shpejt zbulova historinë e vërtetë të djalit të saj të ri. Çifti kishte adoptuar dy fëmijë dhe po i rriste si fëmijët e tyre. U mrekullova nga fati i djalit të vogël që tani jetonte me gruan ruse dhe burrin e saj. Megjithëse nuk isha më një djalë i vogël, dëshiroja të kisha një shtëpi të dashur, dikë që do të më donte pa kushte, si fëmijën e tyre.

Nuk e di saktësisht se çfarë ishte ajo që më bëri nostalgjike, por duke parë gruan më kujtoi dallueshëm nënën time të cilën e kisha humbur kur isha fëmijë.

Kjo më dha shpresë, duke më bërë të kuptoj se ndoshta kishte mbetur diçka e mirë në këtë botë. Ndoshta kishte shpresë për mua që të bëja një jetë ndryshe.

Ndërkohë, pasi kisha mbaruar shkollën e mesme, sipas sistemit amerikan, isha udhëzuar të filloja kolegjin në Nju Jork. Ndodhi gjatë semestrit të parë që 13

erdhi detyra ime e parë. Majkëlli kishte dërguar me postë një dokument të koduar nga kampi që më jepte listën e njerëzve që koloneli ynë duhej të eliminonte. Dy nga shënjestrat e mia ishin politikanët amerikanë, interesat e të cilëve binin ndesh me tonat.

Fillova të përgatitesha për misionin dhe kur m'u paraqit mundësia, e zerova objektivin tim. Kam gjurmuar një nga politikanët në një lojë bejsbolli. Ai po ndiqte ndeshjen i shoqëruar nga djali i tij. U pozicionova përballë stadiumit dhe qëllova kur shikimi im ra mbi fëmijën e ulur pranë politikanit. Djali i tij u përfshi në një bisedë të thellë me të. Unë shënjestrova armën time por hezitova të tërhiqja këmbëzën. Si do të ndihej djali i vogël nëse do të shihte babain e tij të vdiste para tij? Do të ishte shumë traumatike, shumë mizore. Jo, do të preferoja të prisja derisa politikanin të ishte vetëm.

Por loja përfundoi dhe burri u largua nga stadiumi me djalin e tij. Për të gjithë javën e ardhshme, unë kërkova një mundësi për ta nxjerrë jashtë, por ai ishte i rrethuar nga masa të rrepta sigurie dhe unë kurrë nuk pata shansin t'i afrohesha politikanit. Ndërkohë, Majkëlli më dërgoi një mesazh paralajmërues atë javë. Koloneli po bëhej i padurueshëm se unë nuk isha në gjendje të kryeja detyrën time. Tre nga katër shënjestrat jetonin ende.

Duket qartë se qeveria amerikane funksiononte ndryshe nga vendet e tjera.

Kur ata vunë re se një nga politikanët e shquar ishte vrarë, ata rritën sigurinë për të gjithë të tjerët. Po bëheshe më e vështirë të gjeja burrat e tjerë dhe të gjeja një vend të përshtatshëm për t'i eliminuar. Punëdhënësit e mi sovjetikë nuk ishin të interesuar për justifikime;

ata donin rezultate. Vendosa të veproja me nxitim dhe ndoqa një nga objektivat në hotelin e tij në Uashington D.C. Dhe rezervova një dhomë në katin e tij. Ndërsa po përgatisja pushkën time snajper, dhjetra burra erdhën nga hijet, nga prapa divanit, brenda dollapëve dhe si një makth, më lidhën fort dhe më lidhën në sy, para se të më transportonin në një vend të pazbuluar.

Isha brenda një dhome të errët të veshur me metal. Kur sytë e mi më në fund u përshtatën me pjesën e brendshme të zbehtë, vura re një njeri të ulur përballë meje pas tavolinës fikse. Luftova për të arritur në këmbët e mia, por duart e mia ishin mbërthyer në krye të tavolinës me pranga çeliku. Burri ma bëri me dorë që të rrija ulur dhe u prezantua. Ai ishte një burrë i trashë dhe i rëndë, i veshur me rroba të bukura dhe mbante një kapelë të gjatë dhe të shtrenjtë. Ai tha se ishte drejtori i Agjencisë së Sigurisë Kombëtare të Amerikës, apo NSA-së dhe ishte i ngarkuar me sigurinë e vendit të tij. Departamenti i tij ishte një seksion klandestin i NSA-së që drejtoi operacionin e librit jashtë vendit dhe ai ishte ekskluzivisht përgjegjës për programin unik të operacioneve të zeza.

Njeriu i rafinuar foli me një theks të butë. Mendova se tingëllonte austriake.

Ai më tha se pak njerëz në botë e dinin se ai ekzistonte, por ai dukej se dinte gjithçka për mua; emrin tim, vendndodhjen e kampit tim dhe madje dinte më shumë për ish-kolonelin e KGB-së sesa për mua. Ai më tha se e dinte që unë kisha vrarë një politikan amerikan dhe se isha gati të vrisja një tjetër. E dija që dënimi për vrasje ishte vdekja, kështu që iu luta atij të më kursente jetën. I jam betuar me të gjithë ndershmërinë që doja të largohesha nga kampi që kur kisha mbërritur në Shtetet e Bashkuara. Kurrë nuk kam dashur të vras një njeri tjetër, por mosbindja e urdhrave të kolonelit nuk ishte një opsion. Më është dashur të bëj atë që më kanë thënë.

14

Ai dëgjoi me padurim lutjet e mia, pastaj papritmas sjellja e tij ndryshoi. Ai urdhëroi një nga rojet të zhblokonte prangat e mia dhe

më tha se isha i lirë të shkoja. Ai do të sigurohej që qeveria amerikane të mos e zbulonte kurrë që unë kisha vrarë politikanin. Unë qëndrova në mosbesim. Po më jepej një mundësi tjetër në jetë?

“Ka vetëm një kusht,” më tha. “Organizata për të cilën punon ka qenë pjesë e listës së zezë nga administrata amerikane dhe qeveria ruse për shumë vite.

Ne të kemi mbajtur nën mbikëqyrje të vazhdueshme që nga dita që keni zbritur në SHBA dhe ne jemi të vetëdijshëm se ka agjentë të shumtë sovjetikë që janë trajnuar në kamp dhe aktualisht zënë pozicione kyçe në qeverinë tonë. Nëse na ndihmon ta rrëzojmë kolonelin mashtrues dhe kampin e tij, ne do të japim imunitet dhe do të ofrojmë një fillim të ri.”

Isha dakord me burrin dhe ofrova ndihmën time. Nuk doja asgjë më shumë sesa të ndaloja ciklin e vrasjeve. Nuk doja të bëhesha vrasës. Doja të isha i lirë.

I tregova oficerit të inteligjencës për gjurmuesin që më ishte futur në qafë.

Drejtori i operacioneve të zeza të NSA-së tha se e dinte edhe për këtë, dhe ai donte që unë të kthehesha në selinë e kampit në Rusi dhe të merrja emrat e të gjithë agjentëve që ata kishin dërguar jashtë vendit. Kontakti im në Moskë do të ishte me një toger të lartë, i cili punonte në Drejtorinë e Nëntë të KGB-së.

Pesëmbëdhjetë oficerë nga regjimenti i Kremlinit do të kujdeseshin për mua për t'u siguruar që koloneli të mos dyshonte aspak te unë.

Ndërkohë, më udhëzuan të ndiqja të gjitha udhëzimet e kolonelit për të dërguar letrën, për të mos ngjallur dyshime. Unë tunda kokën, duke u përpjekur të kuptoja pozicionin tim. Që nga kjo ditë, unë do të bëhesha një agjent i dyfishtë. Një tradhëtar. Nëse kapem, mund të gjykohej si spiun në Rusi dhe të dënohem për tradhti, një vepër që dënohet me vdekje.

Do të ishte më mirë të mos mendoja për dilemën me të cilën po përballësja.

Jeta ime si agjent i dyfishtë nuk dukej shumë ndryshe nga stili i mëparshëm i jetës me të cilin isha mësuar. Majkëlli ishte pak i habitur kur unë kërkoja të kthehesha në kamp. Nuk i kisha vrarë politikanët, por shefi i divizionit të zi të NSA-së dha një lajm të rremë për mediat duke thënë se tre burrat që ishin shënjestrat e mia tashmë kishin vdekur. Koloneli ishte i kënaqur me performancën time dhe më gradoi në rangun e një agjenti të lartë. Mua m'u dha detyra e rekrutëve të rinj si dhe detyra të shumta në Paris, Berlin dhe Londër.

Isha në kontakt të vazhdueshëm me drejtorin e operacioneve të zeza të NSA-së. Ai më dha detyra periodike dhe informacionet që i dhashë qeverisë amerikane. Ata ishin në gjendje të kapnin disa agjentë rusë të profilit të lartë në Nju Jork dhe Uashington. Koloneli edhe një herë më dërgoi në Shtetet e Bashkuara për të mbikqyrur një operacion. Shkova drejt e në zyrën e NSA-së dhe u tregova gjithçka që mësova gjatë qëndrimit në kamp. Nga provat që drejtori i operacionit klandestin të NSA-së ndau me mua, dukej se koloneli ishte i përfshirë në shumë aktivitete të paligjshme.

U trondita kur mësova se koloneli nuk ishte në bazën e të dhënave të inteligjencës sovjetike, sepse ishte zhvatur nga qeveria e tij dhe i ishte hequr titulli dhe autoriteti, por kjo nuk e ndaloi njeriun shumë efikas të shtonte aktivitetet e tij. Ai krijoi kampin në të cilin ai rekrutoi rusë të rinj të dyshimtë, por të talentuar si unë dhe i bëri ata t'i bindeshin atij. Drejtori i operacioneve të zeza 15

të NSA-së më tregoi prova se koloneli kishte marrë fonde nga tregtarët e armëve të Evropës Lindore dhe ishte i përfshirë në mënyrë aktive në përmbysjen e qeverive demokratike të disa vendeve të Amerikës së Jugut. Ai gjithashtu më shtyu mua dhe rekrutët e tjerë të vrasim shumë udhëheqës dhe politikanë të pafajshëm. Ndërkohë, si një agjent i lartë i kampit, më në fund mësova se çfarë ndodh kur një rekrut dështon në një operacion. Ata, me të vërtetë, anulohen. Veçse, kur koloneli anulon dikë, atij nuk i lejohet të dalë ose të japë dorëheqjen. Ata çohen menjëherë në një

strehim të fshehtë nëntokësor, ku aktivizohen çipa gjurmimi që janë mbjellë në bazën e kafkës së tyre.

Çipi i gjurmimit është i mbushur me një sasi të vogël eksplozivi industrial, dhe kur shpërthen, mbetet pak nga koka. Rekruti vdes në çast. Gjeta se kjo praktikë ishte aq mizore saqë u përpoqa ta ndaloja. Por m'u kujtua se statusi im si agjent i dyfishtë e bënte shumë të vështirë. Rezistenca ndaj direktivës së kolonelit mund të më demaskojë si tradhtar. Edhe unë do të anulohesha.

Këtë herë, kur u ktheva në Amerikë, iu luta drejtorit të NSA-së të më ndihmonte të hiqja çipin e gjurmimit nga pjesa e pasme e qafës. Ai pranoi që kirurgët më të mirë të më ekzaminonin. I thashë se sa vdekjeprurës ishte mikroçipi dhe përpjekja për ta hequr do ta lajmëronte kolonelin se isha i kompromentuar.

Drejtori i NSA-së më shuajti frikën dhe më vuri dorën në shpatull. "Mos u shqetëso, bir," tha ai pothuajse në një mënyrë atërore. "Unë do të sigurohem që çdo gjë të rregullohet."

Sytë e mu mbushën me lotë kur ai foli. Në njëzet vitet e mia të jetës, askush nuk më kishte folur me aq ngrohtësi dhe dhembshuri. Unë kurrë nuk kam pasur një baba që të fliste me mua. Drejtori i jetimores sime i drejtohej fëmijëve me sharje dhe mallkime përçarëse. Nuk e dija kurrë se si ishte të trajtoheshe me dashamirësi. Askush nuk më ka thirrur kurrë "bir", babai im më ka nënçmuar dhe më ka rrahur derisa trupi im nxihej. Kujtimi im i fundit me babain tim ishte që u përpoq të më vriste. Ai në fakt kishte tërhequr këmbëzën dhe po të mos ishte për ndërhyrjen e nënës sime, unë nuk do të isha këtu sot.

Nëna ime e dashur, gruaja engjëllore që më mungonte shumë çdo ditë, përdori trupin e saj për të më mbrojtur nga plumbi që duhej të ishte dënimi im. Që nga ajo ditë, jeta ime njohu vetëm tmerr.

Këto mendime rridhnin nëpër mendjen time ndërsa pyesja veten se çfarë kishte ndryshuar në mënyrë dramatike në fatin tim që unë do të kisha dikë që në të vërtetë kujdesej për mua. Ishte dikush që më

quajti djali i tij! U ktheva përpara se drejtori i NSA të shikonte lotët e gëzimit që derdheshin nga sytë e mi. Zemra ime ishte e mbushur me mirënjohje pasi unë heshturazi shpresoja se ai do të bëhej figura e babait që më mungonte shumë gjatë gjithë jetës sime.

Ndoshta ai e kuptoi se unë isha i pushtuar nga emocionet dhe ai vuri një krah rreth shpatullës sime për një kohë të shkurtër para se të më urdhëronte të kthehesha me të në shtëpinë e tij të fermës në Virxhinia rurale.

Në këtë shtëpi në Virxhinia takova gruan më të bukur dhe më simpatike.

Bukuroshja me flokë të errët më mirëpriti në shtëpi. Emri i saj ishte Sintia. Më vonë atë ditë, mësova se ajo ishte vajza e drejtorit të NSA-së. Biseduam për shumë orë atë ditë dhe babai i saj më në fund tha se ishte koha që unë të largohesha. Mezi prisja rastin tjetër që të mund të kthehesha në shtëpinë e fermës. Në takimet tona të njëpasnjëshme, Sintia më tregoi shumë për jetën e saj. Nëna e saj ishte larguar kur ajo ishte një vajzë e re dhe babai i saj e kishte 16

rritur vetë. Ai ishte njeriu më i mirë që ajo njihte dhe Sintia shpejt donte të bëhej si babai i saj dhe të përfshihej në agjencinë e zbatimit të ligjit. Kështu ajo hyri në CIA si operative në terren.

Shumicën e ditëve të javës, Sintia jetonte në shtëpinë bujqësore të babait të saj. E gjeta veten duke kaluar më shumë kohë në Virxhinia. Së shpejti, sa herë që më dërgonin në një mision për të shpëtuar një agjent të dyfishtë nga konsullata ruse ose për të marrë një dokument të vjedhur qeveritar, Sintia do të dilte vullnetare për të më shoqëruar. U ndjeva i gjallë në shoqërinë e saj. Ishte freskuese të kishe një jetë ku nuk kishte sekrete. Ajo e dinte për origjinën time dhe gjithashtu e dinte se unë po përpiqesha të lirohesh nga jeta ime e mëparshme sovjetike në të cilën isha i detyruar të bëhesha një vrasës me pagesë për një kolonel të korruptuar.

Gati dy vjet punë e fshehtë ishte shpërbërë dhe koloneli së bashku me kampin po shpërbëhej. Zyrtarët në selinë e KGB-së në sheshin

Lubjanka u përfshinë aktivisht në gjurmimin e bashkëpunëtorëve të kolonelit dhe krijimin e identiteteve të reja për rekrutët që koloneli mashtroes kishte trainuar dhe detyruar të punonin për të. Ishte një operacion i madh, ai që kërkonte bashkëpunimin tërësor të agjensive amerikane të inteligjencës dhe Komitet *Gosudarstvennoy Bezopasnosti* që deri atëhere kishin qenë të zënë vetëm në çrrënjosjen e veprimtarive të reformatoreve anti-sovjetikë në Poloni dhe shtete të tjera fqinjë. Duke përdorur përforcime nga drejtori i NSA-së, isha në gjendje të identifikoja bazën e operacionit të njeriut që më kishte rekrutuar nga burgu.

Koloneli kishte kampe operative brenda republikave të shumta satelite sovjetike dhe ishte aktivisht i angazhuar në aktivitete antisovjetike.

Ishte fat që qeveria sovjetike donte ta neutralizonte po aq sa qeveria amerikane dhe unë isha i etur të çoja para drejtësisë një kriminel të shtetit të tij.

Por riadhesimi nuk është gjithmonë i thjeshtë në botën e spiunazhit dhe së shpejti, çështja se çfarë do të ndodhte me qindra rekrutë dhe praktikantë që punonin për kolonelin u bë një pikë qendrore. U përpoqa me dëshpërim të siguroj faljen shtetërore për ta dhe madje diskutova mundësinë për migrim.

Drejtori i NSA-së, edhe pse ishte mirënjohës për shërbimet e mia, refuzoi çdo sugjerim për të sjellë disa qindra spiunë sovjetikë të aftë në Shtetet e Bashkuara kontinentale.

Ndërsa identifikonim secilin sektor të programit të kolonelit, mendimet e mia u kthyen gjithnjë e më shumë tek shokët e mi që ishin ende të bllokuar në qendrën e spiunazhit dhe që punonin me zell, duke rrezikuar jetën e tyre duke menduar se po i shërbenin Bashkimit Sovjetik. Doja t'i shpëtoja ata shokë që kishin rënë brenda kurthit në të cilin ndodhesha, por nuk kisha si t'i paralajmëroja. Nëse do t'i lajmëroja rekrutët se ish koloneli i KGB-së që i komandonte po vepronte nën pretekste të rreme, do ta bënte atë të vraponte drejt kodrave, duke shkatërruar çdo shans ose duke e ndjekur penalisht.

Nga ana tjetër, ishte e dhimbshme të uleshe dhe të shikoje rekrutët e rinj të shkonin rreth misioneve të tyre të përditshme, shumë prej të cilave ishin qartazi të paligjshme.

Kur CIA dhe NSA shprehën paaftësinë për të më ndihmuar mua në lidhje me shokët e mi rusë, unë fola me trajtuesin tim në Komitet Gosudarstvennoy Bezopasnosti dhe në shkëmbim të bashkëpunimit tim, unë kërkova që rekrutëve të paditur t'u jepej imunitet nga ndjekja penale. Pas gati një muaji negociatash, komiteti ra dakord të strehojë rekrutët e kampit por me kushte 17

strikte. Qeveria mendonte se ishte tepër delikate të kishte individë të burgosur më parë që të dilnin në rrugët e Moskës, veçanërisht pasi shumica e agjentëve kishin vdekur zyrtarisht. KGB u përpoq t'i pajisë ata me identitete të reja dhe t'i lejojë ata të asimilohen në shoqëri si individë të rinj.

Ndërkohë, vazhdova të udhëtoja nga Moska në Virxhinia për të marrë informacione dhe porosi. Në një nga javët e fundit, u ktheva në kamp për të vendosur eksplozivë me kurdisje në dhomën e municioneve, në mënyrë që në rast të një sulmi, i gjithë sistemi i armëve të mos funksiononte. Megjithatë, ndërsa po përgatisja pajisjen, më kapi një rekrut i cili menjëherë më mori në qoshe dhe nxori pistoletën e tij dhe më çoi në qelinë mbajtëse të nivelit fillestar.

Koloneli u informua për këtë dhe erdhi personalisht të më merrte në pyetje.

E mohova që po vendosja bomba. I thashë kolonelit se thjesht e gjeta dhe po përpiqesha ta çarmatosja kur rekrutuesi më vuri re. Koloneli dyshoi në fjalët e mia. Unë mendoj se ishte për shkak se shumë nga objektivat që ai më caktoi kohët e fundit vdiqën në mënyrë të dyshimtë dhe në më shumë se një rast, ata u panë ditën pasi unë supozohet se i kisha vrarë ata. Ishte drejtori i NSA-së që i kishte rregulluar këto shfaqje të tilla.

Çdo herë që mora emrin e objektivit të vrasjes nga koloneli, ia transmetova informacionin NSA-së. Drejtori pastaj përdori njerëzit e

tij të përzgjedhur për të falsifikuar vdekjen e tyre në mënyrë që koloneli të besonte se unë kisha bërë punën time siç duhet. Tani, ndërsa shtrihesha i lidhur në dhomën gri, një term që e përdornim në kamp si dhomë torture, pyesja veten se çfarë do të ndodhte me mua. Koloneli solli dy hetues të ngurtësuar që mbanin valixhe plot me gjilpëra dhe pinca. Kishte të paktën gjashtë lëngje të ndryshme me ngjyrë. Nuk e dija se çfarë zgjidhje me ngjyrë do t'i bënte trupit tim, por sigurisht nuk doja ta zbuloja.

Hetuesi i lartë më injektoi një lëng të verdhë të fortë. Unë e njoha atë si një desensibilizues dhimbjesh. Ai ishte krijuar për të mbajtur një të burgosur që të mos vdiste nga dhimbja kur ata torturoheshin rëndë. Nuk doja të mendoja se çfarë do të ndodhte më pas. Hetuesi i dytë hoqi një pincë nga valixhja dhe pa fjalë e fiksoi atë mbi gishtin tim dhe papritmas shkuli gozhdën e gishtit tim të madh të djathtë. Nuk mbaj mend të kem bërëtitur që në fëmijëri, por në këtë ditë, bërëtitur me dhimbje aq të madhe saqë fyti m'u bë i skuqur dhe i dhimbshëm. Të gjitha nervat në trupin tim u dogjën në dhimbje dhe truri im po mpihej në përpunimin e emocioneve të turbullta që po ndjeja.

Torturuesit e mi biseduan mes tyre dhe sollën një valixhe tjetër metalike plot me vegla torture. Teksa paniku im u ngrit, mbylla sytë e mi duke i shtrënguar, si për të ndaluar lotët që të derdheshin mbi faqet e mia. E dija se pas disa orësh, do të vdisja, do të copëtohesha në qindra copa, do të vdisja në agoni dhe turp. Mendimi i vdekjes në këtë çast të parakohshëm ma bëri lëkurën të ftohtë.

Do të harrohesha. Sintia nuk do ta dinte kurrë se çfarë më ndodhi. Hapa sytë dhe vështrova gishtat e gjakosur që ishin mbuluar me bisturi. Gjaku im pikonte në mënyrë të qëndrueshme, duke lagur dyshtemenë e granitit. Doja të jetoja që ta shihja Sintian për herë të fundit dhe ta mbaja në krahët e mi. Ishte gjatë kësaj kohe të tmerrshme që gjeta vullnetin për të mbetur gjallë duke menduar për buzëqeshjen e saj joshëse dhe fytyrën e bukur. Lotët vazhdonin të derdheshin në fytyrën time ndërsa i kujtoja vetes dashurinë time për Sintian. Ajo ishte një engjëll aq magjepsës saqë unë nuk mendoja se në botë mund të 18

ekzistonte dikush aq i përsosur sa Sintia ime. Sintia ishte gruaja më e bukur, më e dashur dhe më e kujdesshme që kisha fatin të njihja dhe altruizmi i saj i vazhdueshëm ishte ajo që më bëri ta njihja. Ajo kurrë nuk mendoi për veten e saj, gjithmonë në kërkim të mundësive për të dhënë jetën e saj dhe pasurinë për njerëzit. Bujaria e saj më bëri përshtypje përtej kufizimeve.

Kur e takova për herë të parë, nuk isha i pasur dhe nuk kisha një vend ku të qëndroja. Babai i saj i rreptë nuk më lejonte të hyja në shtëpinë e saj, kështu që na u desh të takoheshim në rrugë.

Vitet e para gjatë të cilave u njoha me Sintian, kaluam orë të tëra në makinë, duke bërë dashuri gjatë gjithë ditës. Ishin momentet më të lumtura të jetës sime.

Isha e tmerruar kur pashë se si ajo shiti apartamentin e saj për të paguar faturat mjekësore të një prej miqve të saj. Ishte me këtë rast që ajo duhej të shpërngulej me mua, sepse nuk kishte vend tjetër për të jetuar. Sintia ishte ai lloj personi që me kënaqësi do të hiqte dorë nga pasuria e saj për të ndihmuar një tjetër në nevojë. Ajo do të hiqte pallton nga shpina dhe do t'ia dhuronte personit të pastrehë pranë saj. Ishte e qartë se sapo dikush do ta njihje Sinthian, ai kurrë nuk mund të mos bine në dashuri me të. Nuk ishte ndryshe nga unë. Ajo ishte epitoma e bukurisë dhe perfeksionit.

Sintia ishte familja ime, ajo ishte shpresa ime dhe drita në zemrën time. I thashë vetes vazhdimisht se duhet t'i mbijetoja kësaj torture që ta përqafoja edhe një herë. Nuk mund të bëhesha viktimë e fatit tim.

Marrësit në pyetje vazhduan me gishtin e dytë kur një trokitje në derë i hutoi ata. Dy roje kampi po tërhiqnin rekrutët e rinj brenda dhomës së torturës.

Ai po përpëlitej ashpër dhe bërtiste se ishte i pafajshëm. Rojet folën shkurt me hetuesin. Njeriu i cili sapo kishte tërhequr thonjtë nga gishti im eci dhe hoqi zinxhirët metalikë rreth kyçeve të mia dhe më tha se kishte ndodhur një gabim dhe koloneli kërkoi falje që

You've Just Finished your Free Sample

Enjoyed the preview?

Buy: <http://www.ebooks2go.com>